

Pop Rock

& Show

Secret în Italia; De vorbă cu EDI PETRO; SEL (HOLOGRAF); Barbra Streisand actriță, solistă, regizoare; Jazz-ul e cu noi; Gălbioara se holbează; Topuri de tot felul; Hard & Heavy - dicționar; Serialele continuă - The Beatles și Michael Jackson; Stiri din lumea muzicii; Intermediem prietenii

Nr. 7 (54) 1992 februarie * 15 lei

HOLOGRAF

Un grup
care
urcă,

JORDAN



de toate DE TOATE de toate DE TOATE



SECRET

Cel mai important grup de rock feminin din Est

...este războiul celor de la RAI. Ce legătură are formația Secret cu televiziunea italiană ne lămurește Adriana Baciu, liderul trupei, proaspăt întoarsă din orașul celor șapte copii.

REP.: Dezi, cu ce ocazie la Roma?

A.B.: Am primit o invitație din partea celor de la RAI, pentru perfecțarea unei foarte apropiate colaborări. Este vorba despre gala-show TV numită „La Grande Corsa”, care va avea loc la Treviso, în 25 martie. Această show este organizat de RTV italiană în colaborare cu Fundația „Carlo Ferri” iar fondurile obținute vor fi donate pentru cercetări în domeniul prevenirii și vindecării cancerului.

REP.: Cine mai este invitat?

A.B.: Vor fi muți personalități din domeniul muzicii și sportului. Vor veni celebri soferi de formula 1 Patrese, Alesi, Senna, Prost. Din lumea muzicii clasice va fi prezent Placido Domingo. Dar o mare onoare pentru noi va fi faptul că vom ura pe aceeași scenă cu Sting. Vor mai veni și alte trupe de rock și blues care au succes foarte mare, în Italia.

REP.: Si cum ati ajuns voi să fiți invitate la acest spectacol?

A.B.: Datorită managerului nostru care este italian și se numește Francesco Marcucci. Este prima dată cind avem un manager, pentru că eu, fiind un Vârsător autentic, nu prea suport indicațiile date de alții. Dar Francesco m-a convins doar cu cîteva cuvinte: „I really believe in you”. Si sper să ne meargă bine împreună.

REP.: Cum ai fost primită de presa italiană?

A.B.: Vizita mea, ca reprezentantă a vieții muzicale a unei țări din Est (mai ales România) a stîrnit mai mult interes decât mă așteptam. Ca dovadă am început să primesc diferite propunerile pentru interviuri. Așa se explică prezența mea cu cîte un interviu în direct la Radio-Rock și la RAI -UNC, la emisiunea Una Mattina. Alte trei interviuri le-am dat pentru reviste „Ciao 2001”, „Heavy Metal” și „Blast”.

Serul de interbări de bază au fost legate de muzica dinaintea Revoluției, de cum se desfășura activitatea muzicală (rock) pe vremea aceea, ce exprima ea pentru cei ce o interpretau și pentru cei ce-o ascultau. Apoi toți s-au referit la activitatea formației Secret. Fiecare în felul său, bineînțele. Îmi amintesc de exemplu că pe reporterul de la Ciao 2001 îl interesau tot felul de amănunte picante, dacă fanii noștri se urcă pe scenă și încearcă să ne atingă sau să ne sfîrșe hainele.

REP.: Si vi s-a intîmpărat vreodată așa ceva?

A.B.: Pînă acum, nu, din fericire!

REP.: Cum îți s-a părut Roma?

A.B.: Fantastic. Extraordinară de-a dreptul.

REP.: Ce îți plăcă cel mai mult acolo?

A.B.: Tot.

REP.: Ai observat vreo similaritate între italienii și români?

A.B.: Sigur! Si italienii, ca și români, își iau cu ei rădiștofonul mașinii cind o lasă în parcare.

ANCA LUPES



de toate DE TOATE de toate DE TOATE

chestionar II

Iar vă întrebăm

Dacă vreți să ne ajutați și de aici încolo, vă rugăm să ne răspundeti cu maximă sinceritate.

1. Noul pret al revistei vi se pare exagerat?

2. Veți suporta o nouă creștere dacă se mărește numărul de pagini? Dar dacă se schimbă tehnologia tipăririi (tot alb-negru)? Pînă la ce sumă credeti că ne putem "deplasa" fără să vă pierdem?

3. Rubricile actuale vă satisfac?

4. Credeti că "Polifonile" și o rubrică de umor și au rostul în paginile revistei?

5. Ce alte subiecte ne propuneți?

6. Considerați că distribuția să aibă un impact în acest an?

7. Văd eranță reducerea spațiului afectat sportului?

8. Considerați necesară publicarea programelor TV? Dar a programelor muzicale de la radio?

9. Cum ati vădea pagina de jazz pentru a vă interesa?

10. Sînteti de acord cu mărimea topului la 50 de titlu repartizate astfel: a) 10 la top românesc, b) 10 la rock românesc, c) 10 la pop străin d) 10 la rock străin, e) 10 titlu de L.P.-uri actuale alternativ cu 10 albume preferate din toată istoria genului (10 pe o insulă). (Red.)

Nîțică decentă, colegă!

Doru Dee din Oradea ne informează că săptămînalul "Vest Express" publică în numărul din 31 ianuarie pe pagina a 6-a o rubrică "Hot News" în care apar stiri copiate cuvînt cu cuvînt din P.R. & S. nr. 50. Rubrică nu-i semnată. Evident că stiri din străinătate poate obține oricine și nu ne îndoim că orădenii au acces rapid la ele. Dar, întîmplător, formulele folosite de noi nu se rezumă la traduceri iar într-o rubrică „De toate” sunt exploatate 5-6 surse de specialitate. Este absolut exclus că cineva să le aibă pe același, să le gindească identic și să le scrie ea atare.

Revista conține și lucruri pozitive, semnăță correspontentul nostru, cum ar fi un ministru Jimi Hendrix precum și două topuri „de lux”. Nu ne supărăm, dar cităi sursa altă dată, dragilor!

HARA-KIRI JR.

MĂ HOLBEZ SI EU!



• Am văzut cite ceva bun. Preelectoral, adică în noaptea de 8 spre 9 a fost un program cu nume mari, bine alese. Cu Bob Marley, Paul McCartney, Tina Turner, Bryan Adams, Whitney Houston, Phil Collins și-a. • Olimpiada alătore este captivantă cind văd patinaj, hochei (altele ființe delicate nu le place), schi (probe scurte sau săriturile). Comentariile sunt variate de unde am dedus că totuși sunt bani la Televiziune dacă la mai toate transmitările vorbesc doi (uneori deodată). • Dl. Valeriu cu o policalificare rar întîlnită să văgăt în lumea psihiatrică, iar acum e tare în sporturi de iarnă. Mare om! • Meciul de rugby de simbătă a fost pe gustul oricui. Chiar și o neprincipala cu mine am savurat jocul, pumnii și eliminările. • Simbătă (pe 15) am mai urmărit o selecție de nota 10 realizată de Anca Marghidan și Daniela Mitache. Deci, se poate Roxette, Scorpions, Eros Ramazzotti, Genesis la un loc. Bravo, fetelor! • Vineri, cu de obicei, mă uit sărăcău pentru că îl ascult pe „sef”. Totuși am tras cu ochiul (adică nu m-am holbat cum se cade) la „Top 10” care este realizat de americani și se vede. Nu știu de ce trebuie să vînă băiatul acela drăguț și să ne spună că are mașină, că cineva îl urmărește și alte bazaconii. Dacă tot au puș și persoana cu oarecare defect de vorbire (contaminare de la președintele instituției?) să traducă, de ce e nevoie și de opinia lui personală? • Anca Toader a zîmbit simbătă la ultima ediție a „Actualităților”. • Filmul britanic trebuia văzut de toată lumea. Culisele showbiz-ului sunt cam murdare și explozive. Ar fi multe de învățat pentru a-i respecta pe adevarătiștii săi. • Văd că cămașa... zice un poet parlamentar și mă pun pe gînduri. • Duminică la rubrica dedicată „Cerbului de aur” am auzit două variante de pronunție pentru Josephine Baker. Nici una corectă. Nu toată lumea care cîntă în franceză și născută în Franță. • Chestia cu cei doi copii la casa omului a fost jenătoare de despre textier aveam o părere mai bună. Si parcă să-mi dat o dată. Si atunci a fost penibil. • Mircea Crișan ne-a incăzit. Nu și reporterul. • Teleclubul și Videomagazinul par mai fluente cind apar crainicele noastre de toate zilele. La dedicări nu se prea înghesue lumea, dar nici nu-i de mirare la 3 000 de lei. • Excelență ideea unei rubrici mondene la TV! Cea de la Voce Maris a avut ritm, umor și lume bună. Așa am aflat și eu cu cine dansează Cristina Topescu. Asocierea cu „Marlboro” care probabil a furnizat și blondele cu tigări cu tot, mă face să sper într-o înmulțire a locurilor de bun gust unde muzica este regină. Loredana Groza apără rar și unde trebuie, iar Gabi Cotăbiță vine pasul cu high-life-ul. • Mă duc să văd pe Annie Girardot politistă. Ne întîlnim peste două săptămîni. Mai scrieți și voi, nu mai fiți inhibați!

P. S. „Studioul slăgărelor” să mai dinamizeze, să-ă se forțeze, să-ă mers pe gheata, pe munte, la mare. Doar astăzi poate fi ajutată muzica pop autohtonă!

GALBIOARA

UN NOU FAN CLUB

Incepînd cu data de 1 februarie a.c. a luat ființă Fan-Club C.I.M.D.S. (Carsten Rădulescu, Ilieana Șipoteanu, regătă Mihaela Runceanu, Didia Drăgan, Scorpions). Sediul este în Răduți, str. Hurmuzachi bl. 4, ap. 50, jud. Suceava, cod 5875.

Publicație săptămînală editată de „CURIERUL NAȚIONAL” S.A.

Tiparul Regia Imprimerilor Naționale - Imprimerio „CORESI” București

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

RED HOT CHILI PEPPERS. Grup cu o evoluție spectaculoasă în ultima vreme motiv pentru care îl vom consacra și alte spații. S-a format în 1983 la Los Angeles. Componență Anthony Kiedis (solist vocal), John Frusciante (chitară), Flea (bas), Chad Smith (tobe). Inovativi, realizează un amestec de funk, rap și metal rar întâlnit. Chitaristul initial, Hillel Slovak a decedat în iunie 1988. Pot fi asemănări cu Faith No More (pe care-i acuză că îl copiază). Deși par ciudăți, unii considerind chiar nebuni după ce le-au văzut video-clipurile, au multe lucruri serioase de spus. Umarul lor, găselinile se regăsesc pe toate discurile scoase pînă azi, "Red Hot Chili Peppers", Freaky Styley, Uplift Mofo Party Plan și Mother's Milk. Blood Sugar Sex Magic, album apărut anul trecut, este prezent și acum în Top 200 american unde a atins poziția 14. Tinde către 1 milion de exemplare vindute spre bucuria casei Warner Bros.

ANDREI EUGEN



GEDDY LEE



DAVID LEE ROTH



RED HOT CHILI PEPPERS

DAVID LEE ROTH este deja o figură atât de cunoscută încit chiar nu are nevoie de prezenteri suplimentare, cu atît mai mult cu cit am publicat un material amplu despre el. Născut la 10 octombrie 1955 la Bloomington, New Jersey, David a ajuns acum pe cont propriu unul dintre cei mai apreciați oameni de show de pe scenele rock. Grupul său: Joe Holmes (chitară), Desi Rexx (chitară), Todd Jensen (bas), Gregg Bissonette (tobe). Asociază elemente din jazz, blues, soul, blues cu rock-ul îndrăgit dind rezultate inconfundabile. Ultimul său album, „A Little Ain't Enough” apărut tot la Warner Bros anul trecut a pătruns în topuri fără să fi rezistat multă vreme.

RUSH. Grup canadian format în 1973 cu aproape două decenii de activitate și multe succese în sfera rock-ului melodic. După autorii australieni trupa s-a format în 1968, dar primul disc a ieșit abia în 1974. Autorii britanici susțin că au apărut în 1969, în Sarnia, Ontario. Geddy Lee, solist vocal și basist, Alex Lifeson (chitară) și John Rutsey (tobe) au funcționat mai întîi ca trupă de școală. În 1973 au cîntat în deschidere la New York Dolls. În locul lui Rutsey, retrăs din cauza sănătății, a venit Neil Peart. O trupă care s-a mișcat odată cu timpul și cu moda de la un disc la altul. Abia în 1980 au avut o piesă de top, „Spirit Of Radio”, dar astăzi nu împiedică să fie mereu actuali. Tituri recomandate: Fly By Night (1975), A Farewell To Kings (1977), Signals (1982), Power Windows (1985), Hold Your Fire (1987). Este evident un alt grup asupra căruia trebuie să revenim.

ANDREI EUGEN

INTERVIURI RARE

Rareori un interviu a necesitat atită incercări, căutări, subterfugii — după concertul de pe Dynamo din '86, cînd Paul Di'Anno a apărut ca „număr” surpriză cu trupa sa de atunci, Battlezone, fostul solist de la Iron Maiden a refuzat să mă dea vreun interviu. La un moment dat se zvonea chiar că ar fi decedat la Londra în urma unei supradoze de heroină. Apoi a apărut al doilea album Battlezone, „Children Of Madness”, însă turneul anunțat în Europa nu a mai avut niciodată loc, iar numele lui Paul Di'Anno a fost din nou dat uitării. Următorul semn de viață de la el a venit prin colaborarea cu formația Praying Mantis la albumul live înregistrat (și apărut exclusiv) în Japonia. După indelungi străduințe, reporterul revistei Rock Hard a reușit în sfîrșit să-l contacteze pe Paul, cu ajutorul lui John Gallagher de la Raven. Iată mult doritul interviu :

REP. : Exceptind colaborarea cu Praying Mantis, nu s-a mai auzit nimic despre tine.

P.D'A. : Te cred (rizind). Este primul interviu pe care-l acord după 3 ani și, oricum, în afară de fanii japonezi, nimeni nu să-a interesat în mod special de mine. Sper însă că perioada de „info-metare” a trecut — am o nouă trupă, Killers și un contract se-rios în buzunar. În prezent înregistrăm albumul de debut, care urmează să apară în august sau septembrie, după care intenționăm să concertăm în America de Sud — alături de Poison.

REP. : Poison ??? Nu cumva este un indiciu asupra noii tale orientări muzicale ?

P.D'A. : Nu, nu-ți fie teamă. Pieșele Killers sunt melodioase, dar și heavy — oricum mai dure decît cele abordate de Battlezone. Nu practicăm thrash, dar în parte ne sprînjim pe rapiditate interpretativă. Showurile cu Poison sunt doar o modalitate de a cînta în față unui public numeros.

REP. : Povesteste cîte ceva despre noua ta formație.

P.D'A. : Am repetat la New York și în urmă cu o lună am început pre-producția primului disc. Pînă acum am finalizat 4 piese care, după părerea mea, sună promițător.

REP. : Cine face parte din Killers ?

P.D'A. : Steve Hogood la tobe (cu el am cîntat și la Battlezone), Gavin Cooper la bas, John Devin și Cliff Evans la chitară și eu. Pe Cliff sudamericanii ar trebui să-l cunoască de pe vremea cînd făcea parte din Tank. Cu el și cu John Gallagher la bas am concertat de cîteva ori în America de Sud și din show-urile respective avem înregistrările ce vor apărea sub titlu „Killers Live Assault”. Discul va fi lansat doar pe continențal respectiv.

REP. : Unde locuiesc în prezent? Adresă te din Londra nu mai este de mult valabilă...

P.D'A. : Pendulez între Anglia și New York. O reședință stabilă nu am.

REP. : Cu ce plătești deseori călătorii din și spre Anglia?

P.D'A. : În timpul liber sunt animator. Glumesc. Încă primesc regulat bani de la Iron Maiden și în plus mă mențin pe linia de plutire prin diferite activități de studio.

REP. : Să înțeleg că nu mai ai probleme cu Iron Maiden? Dar se eunoaste exact contrariul despre relațiile dintre voi...

P.D'A. : Ai auzit că nu sunt problema și nici nu au fost vreodată. La un moment dat am început să mă împart între trupe și alte activități, ceea ce în fond nu era corect față de Maiden, astfel încit am plecat.

REP. : Ai plecat? Credeam că te-ai concediat..

P.D'A. : Hm! (ride) — poti să-privești cum vrei.

REP. : Atunci se zvonea că ai avea greutăți serioase din cauza drogurilor.

P.D'A. : O.K. — asta o recunoșc, dar nu eram singurul de la Iron Maiden. Astăzi am 33 de ani și experiență respectivă este a trecutului, însă atunci eram curios.

REP. : Cocaină sau heroină?

P.D'A. : Cocaină. Cu timpul a devenit un exces, dar din '87 sunt „clean”.

PAUL DI'ANNO

fi rămas în Europa unde șansele ar fi fost mai mari. Într-o tempă m-am consolat pentru că momentan totul este perfect cu Killers. Trupa este valoroasă, managerul este bun (Aronie Goodman, vechi prieten al lui Paul — n. red.), și casa de discuri foarte puternică. Iar eu mi-am recăpătat încrederea în forțele proprii după ce am scăpat de plaga drogurilor.

REP. : În pofida tuturor eșecurilor, vocea ta a cîştigat în valoare.

P.D'A. : Mda... Cred că suntem în ordine ca solist.

REP. : Muzicienii care au cîntat cu tine afirmă că întotdeauna își interpretează pasajele într-un temp record.

P.D'A. : Mă strădusec să fac totul cît mai eficient. De regulă, am nevoie de 3 măsuri pentru un piesă — la un ritm mai lent cred că aş pierde din feeling.

REP. : Alături de proiectele amintite a mai fost și albumul „All Stars”, la care ai colaborat cu reprezentanți ai noului val heavy-metal britanic. Paul Samuel sau Dennis Stratton și ei ghinioniști consacrați. Arăta că o intrunire de existențe ratate,

P.D'A. : Crezi? (ride). Lea Heart, inițiatorul proiectului și care îmi este bun prieten, a avut ideea să reunim o serie de muzicieni pe care li cunoșteam de mult. Realizarea discului a fost mai mult sau mai puțin spontană, dar ne-a făcut mare plăcere. În ceea ce privește „existențele ratate”: nu am căutat să fie asa, dar s-a nomenit. Si de ce nu? Nu am vrut să sămăne super-staruri care nu-și controlează ego-ul.

REP. : Ce părere ai despre „NWOBHM” al lui Lars Ulrich?

P.D'A. : Am auzit despre cîtelegeră lui, dar nu știu ce piese a ales. Oricum, trebuie să fie interesantă.

REP. : Nu pari a fi prea minu-dru de vremurile trecute.

P.D'A. : Nu mă uit în urmă. Cu Killers cînt o serie de piese din vechiul repertoriu Maiden dar nu vreau să mă las influențat de ele. Ascult multă muzică de alt gen.

REP. : De exemplu?

P.D'A. : Rap, clasică, reggae. Nu te-ai fi așteptat...

REP. : Trebuie să recunoști că nu. Dar nu-ți place nici o trupă heavy-metal?

P.D'A. : Ba da: Priest, Anthrax, Testament sau Metallica, dar și Warrant și Queensryche.

REP. : Care este albumul tău preferat?

P.D'A. : Cred că al doilea LP Led Zeppelin.

REP. : Care a fost ultimul disc cumpărat?

P.D'A. : Un album Genedo — este un artist latin pe care-l apreciez foarte mult. Discul l-am achiziționat exact acum 3 zile.

REP. : Ce părere ai despre soliștii care încearcă să te imite?

P.D'A. : Există și aşa ceva? Cine și-o dori să cînte ca mine?

REP. : Gîndesête la fostul tău coleg, Paul Mario Day, care a cîntat, printre alții, cu Motörhead și Wildfire și care a fost la fel de ghinionist ca tine. Nu numai că avea exact același stil interpretativ ca tine, dar și fizic pară că era frate geamă.

P.D'A. : Paul Mario Day??? Cîndva îmi era cel mai bun prieten. Păstrăm și astăzi legătura. Am impresia că pregătesc o revenire.

REP. : Grozav! Ai deci o alternativă dacă ratezi cu Killers. Lăsind gluma la o parte — ce intenționezi în eventualitatea unui ese?

P.D'A. : Așa ceva nu se va întîmpla! Killers nu este un proiect intimător, ci o trupă autentică, în care s-a investit multă muncă, ceea ce va da precis roade. În plus, contractul de disc este foarte bun, deci avem și suportul necesar. După turneul din America de Sud vom participa la cîteva festivaluri în Europa, apoi vom concerta în Japonia și Australia. Nu mă indoiesc o clipă că de data aceasta voi reuși.

**Traducere și adaptare
EMMA POPA**

răspindem dacă suntem în stare

ANDREEA BOTIZAN (Sighetu-Marmăriei). Adresa de la V.N.D. este str. General Berthelot 62-64 București. Cele două texte le confrunt cu altă sursă și în numărul viitor le vei găsi publicate. Doar cîteva greseli mă determină să exiță. Dacă le-ai găsit într-o revistă, era mai bun un xerox. Fanii se vor bucura cu siguranță. **D. J. EDUARD** (București). Ai dreptate, rap-ul poate beneficia de mai mult spațiu, deși din cîte stiu n-am scăpat nici o stire din domeniul. Soliciti portrete și discografii Public Enemy, N.W.A., 2 Live Crew, Naughty By Nature, A Tribe Called Quest. Texte rap am prins deosebit de puține. Că rubrica „TOP 92” e mai densă mă bucur. Așa și trebuie, avind în vedere spațiul acordat și faptul că este singura cotidiană pe teritoriul Chestia cu „P.R. & S. se vrea reprezentanta muzicii tinerilor” nu ne stă bine nici în glumă. Ar fi o dorință paranoică. Noi facem o revistă care cauță să informeze pe oricine, fan și oricărui gen. Poate ai greșit adresa?!

FLORIN DOLGOȘ (Bacău). Am fost primii care am scris despre moartea lui Freddie Iar în numărul 50 spațiul de la „A-Z” a revenit trupei Queen. Chiar și aşa stînd lucrurile, vom reveni, motivați de materialele care ne sesesc. **SCORPIOANA** (Botoșani). Dan Diaconescu nu mai scrie la P.R. & S. pentru că are examene și totodată are mult de alergat pentru „Cuceritor național”. Poate nici nu vrea... O reclamă TV, am mai spus-o, costă aproximativ 100 000 de lei (cea mai ieftină). Acum în contul anunțat nu avem nici 10 000. Femei D.J. au fost și sint. Annie Nightingale ne-a vizitat anul trecut și am prezentat împreună la Brașov,

Timisoara și București. Au fost și la noi cîteva tentative, dar cele în cauză s-au marîtat și au plecat. La MTV sunt mai multe decît bărbății. La cursul de D.J. este o singură fată, dar nu-i vina nimănui. Așteptăm noi inscrieri pentru seria a două. Cu ce ne mai poti ajuta, după atîtea cîte ai făcut? Să ne povestesc mereu ce se ascultă pe la voi, ce ai vrea să mai apară în paginile noastre, care-să fie în oraș etc. Să să nu ne uită! **ELENA LAURA PARAPRĂU** (Galați). Richard Starkey (mai tîrziu Ringo Starr) s-a născut la Liverpool la 7 iulie 1940. Zilele acestea a apărut o culegere de texte, traduse de Florian Pittis, din repertoriul The Beatles (editate de Cuvîntul). Costă 25 de lei. **CRISTINA GURAU** (București). Faptul că publicăm un serial Michael Jackson cred că-i oferă răspunsul așteptat. „Black Or White” a fost detronat în „Billboard” la 25 ianuarie 1992 de „All 4 Love” al grupului Color Me Badd, coborînd pe 4. Pe 7 decembrie 1992 a urcat de pe 3 pe primul loc (unde venise de pe 19) la numai 3 săptămâni de la apariție. Celelalte calcule le poți face și singură. **MARIUS** (Piatra Neamă). Faptul că în orașul tău s-a născut un post de radio la 6 noiembrie cred că a mai fost consimțat dar o repetă cu placere. Deçi, **RADIO TERRA** emite pe frecvența 68,5 Mhz pe F.M. Fundația pentru Tineret subvenționează acest post ceea ce înseamnă că mai sunt fundații care fac cava cu fondurile și spațiile moștenite. Nu-s multe! V.N.D. Înseamnă Vineri Noaptea în Direct și este emisiunea pe care aj. ascultătoare România Actualități cind te plictisești. Pe ultima pagină publicăm constant mici informații legate de această emisiune care durează aproape

6 ore. Ideea publicării frecvențelor posturilor de radio majore care se prind pe teritoriul țării nu-i rea, dar trebuie să avem acordul lor. Cum il obținem, se face. Mai mulți prieteni ne-au sugerat să scoatem pozele că și astă se văd rău. Ezităm în continuare pentru că sperăm ca în curînd să schimbăm față revistei. Vom reduce, totuși numărul lor. **IONESCU COSMIN DANIEL** (Tîrgoviște). Pentru că nu ai încă 13 ani îți trece cu vederea grevele de ortografié. Poster nu putem realiza din motive tehnice. Că la Rimnicu Vilcea se găsește doar „Rocker” nu-i vina noastră. Cine vrea se abonează! Un număr de-al lor și încă mai scump decît 3 de ale noastre. Fotografiile se găsesc și separat în ultima vreme. **ION LUPŞOREAN** (Delniș, jud. Caraș-Severin). Nu sunt supărat pe Oana Sirbu ci pe felul în care a întîles legătura ei cu P.R. & S. sau V.N.D. Cuvințele tale frumoase confirmă teoria mea despre adevărății fanii. Organizarea unui concurs de muzică ușoară, nu-i o treabă ușoară, dar îți îm pumnii să-i lasă. Promit să te sprijin cu anunțurile de rigoare. Legătura cu sofistele amintite, Anca Turcașiu, Marina Scupra, Victoria Balcu, pe care dorești să le invită, nu am cum să o înlesnesc decit cu acordul lor. Dacă-mi vor furniza adresele lor, le voi avea și tu! **MONICA BRATOȘIN** (Brăila). Am primit materialul „Elvis” și-l voi da mai departe lui Laurențiu Stoiciu, cel care redactează revista „Friday Night”, sora noastră mai mică, apartinând fanilor. Un serial la noi este foarte posibil, deși a apărut o carte despre Presley (e drept, mai de mult). **IOANA LAZARESCU** (Suceava). Nu-i greu să-l invită pe Leo Iorga



in studio. De venit vine greu! Repet pentru a nu să uita oară că orice artist sau grup poate veni, chiar și neanunțat. Cum se face că unii au întîles și alii ba?! Dacă trimiți topuri incomplete, nu le putem omologa. Fă un efort, te rog! **DRAGOS VAROVICI** (Tulcea). Majoritatea topurilor la care te referi sunt alcătuite în baza vinzărilor de discuri. Cind a fost cazul am precizat că este vorba de preferințele cititorilor revistei respective. Mai sunt unele care centralizează rata de difuzare a unei melodii (discuri) pe posturile de radio. E cam tîrziu să introducem 25 de locuri la TOP '91 dar la anu' vom incerca 16 pagini? S-ar putea, dar nu color (pentru moment). Prețul îl discutăm cu voi. Topul „sexual” este cam asemănător cu cel al Somnabilității cu ex-

cepția piesei „People Are Still Having Sex” — La Tour. Cele „10 pe o insulă” pe care le numești sint intrădevară diferențe de ale altora. E și normal. 1. Violator — Depêche Mode, 2. Faith — George Michael, 3. The White Room — The KLF, 4. Thriller — Michael Jackson, 5. All Or Nothing — Milli Vanilli, 6. The Immaculate Collection Madonna, 7. Color Me Badd — C.M.B., 8. Spellbound — Paula Abdul, 9. Hangin' Tough — New Kids On The Block, 10. The Wall — Pink Floyd. Să ști că multora îi se va parea ciudat topul tău pentru că este vorba de... istorie și gusturi. Nu luăm pe insulă decit albume. Nu știu la care emisiuni sportivă te referi pentru a identifica melodia de pe generic dar voi viziona tot și voi încerca să-ți răspund.

ANDREI PARTOȘ

ERIC ADAMS (str. Primăveri nr. 2, bl. 9 D, et. 2, ap. 6, loc. Cîmpina, jud. Prahova, cod 2150): „Sunt un fan înrăit al trupei Monowar și aş dori să corespundă cu orice rockerită căreia îi place această trupă sau Guns'N'Roses, Metallica, Megadeth, Morghoth, Slayer, Skid Row, Sepultura, Obituary, Overkill. Ofer versurile pieselor de pe albumele: „And Justice For All”, „Master Of Puppets”, „Metallica” — Metallica, „The Year Of Decay” — Overkill, „Rust In Peace” — Megadeth, „Painkiller” — Judas Priest, „Arise” — Sepultura.” **VALENTIN CARUNȚU** (str. Plaiului nr. 29, Moreni, Dîmbova, cod 0271): „Am 18 ani, sint Scorpio, fan Alice Cooper și am ca preferință formațiile Metallica, AC/DC, Iron Maiden, Scorpions, Queen. Aștept scriitori din partea fetelor între 15 și 18 ani adepte ale heavy metalului.” **M.C. CEZAR** (str. Brumărelor, bl. 122, sc. D, ap. 65, Ploiești): „Adresa este valabilă pentru cei care doresc să corespundă cu un Scorpio timid și nebun după muzică. Depêche Mode, Vanilla Ice, Guns'N'Roses, literatura cuturelenscă și politică, revistele muzicale sint cîteva dintre hobby-urile mele.” **IULIANA TOMEAGA** (str. Oituz nr. 2, Suceava, cod 5800): „Mă adresez celor mai nebuni răberi din țara asta. Nu mă lăsă să încojoare în carierele mele. I-doli mei sint: M.C. Hammer, Vanilla Ice, Dr. Alban, M.C. Sar And The Real Mc'Car. The KLF, Salt'N'Pepper, Milli Vanilli, Snap. Aștept tone de scriitori. Garantez răspuns la toate.” Oricum și orice ar fi nu te consideră unicul om trist din România. M-ai bucurat mult să te redesc acel impon! **GRATIELA IGNAT** (str. Stefan cel Mare, nr. 14, bl. 19, sc. B, ap. 52, sect. 2, București): „Uită-mă, moaștă este Lucy. Caut numeroase în casă și sănătățile. Michael Jackson” Fii am 17 ani și cîntă „Taur”. Am o singură preferință — Michael Jackson. „Cuvîntul său în română și Pod Stovar” **MICHAEL CUTUBESCU** (str. Pădureni nr. 11, bl. 14, et. 2, ap. 10, sect. 4, București sau Post Restant Of. Postal 82, București): „Sunt născută în

zodia „Fecioarei”, anul Iepurelui de apă, după zodiacul chinezesc. Sint din fire o înimă largă și de aceea îmi place să am mulți prieteni, mai ales dintre aceia care iubesc muzica adevărată. Nu suport genurile: hard, heavy-metal, thrash. Poate că nu le înțeleg sau poate am trecut de vîrstă respectivă. Am vreo... acolo... 28-29 de ani. Poate înceci să fiu în ordonată.” **GABRIEL TABĂN** (str. Fr. Engels nr. 3, bl. Y, ap. 36, Focșani, Vrancea, cod 5300): „Iubesc foarte mult muzica rock. Aș dori ca fanii acestui gen să-mi trimită versurile melodiei interpretate de Metallica, AC/DC, Scorpions, informații despre acestea, precum și titlurile de pe albumul „And Justice For All” — Metallica.” **MIRELA DOBRE**

mul Metallica '91 în schimbul melodiei interpretate de mai sus enumerate.” **SANDA LAVINIA LIDIA** (str. Covasna nr. 29, bl. E 25, sc. 2, ap. 37, sect. 4, București, cod 7000): „Am 14 ani și îmi place Depêche Mode. Subiectul corespondenței: muzica.” **VIOREL TUDOR** (str. Independenței nr. 7, bl. F 23, sc. B, ap. 34, Piatra Neamă, jud. Neamă, cod 5600): „Sint fan Michael Jackson încă de cind l-am auzit pentru prima dată. Dorința mea este să mă împretenesc și cu alți fanii dar nu cu cei care îl îndrăgesc doar așa... și nici cu cei care doar își dau importanță colecționând tot ce apare cu și despre el pentru a se lăuda. Cei care mă cunosc mă consideră chiar un 'obsedat' și m-au poreclit Michael Tudor sau simplu Jack-

„Constantin Brîncoveanu”, la intrarea în „Parcul copiilor.” E un amănunt prețios. Vom încerca să ajungem și noi la una dintre întîlniri. **CERASELA DAVIDESCU** (loc. Dolciști nr. 1434, jud. Dîmbova, cod 0269): „Fără muzică, viața ar fi mai tristă. Am aproape 18 ani și iubesc muzica și... limba engleză. Doresc informații, fotografii, discuri ale formației Scorpions. Imi plac de asemenea AC/DC, Metallica, Skid Row, Jon Bon Jovi, Europe, Alice Cooper, Mariah Carey, Gary Moore, Chris Isaac, Michael Bolton, George Michael, UB 40. Detin postere cu Michael Jackson și texte cîntecelor „Wind Of Change”, „Still Loving You” — Scorpions, „Wonderful Life” — Black, „Tonight” — New Kids, „Still

„Halo”. Aș vrea texte cîntecelor apărute în anii '83-'85, insigne și afise cu Depêche Mode.” **CATALIN ZAHARIA** (Aleea Chimiei nr. 3, bl. 59C, sc. A, ap. 9, Ploiești, Prahova, cod 2000): „Am 17 ani. Principalele preferințe: Michael Jackson și Depêche Mode. Îi rog pe prietenii „P.R. & S.” care posedează textul melodiei „I Do It For You...” — Bryan Adams să mi-l expedieze. Ofer: „Strange Love”, „Little 15”, „Blasphemous Rumours”, „People Are People”, „Somebody”, „A Question Of Time”, „Black Celebration”. Toate acestea sint din repertoriul Depêche Mode.” **GABRIELA MORTEN DUMITRESCU** (str. Laborator nr. 128, bl. 39, sc. 1, ap. 9, sect. 3, București cod 71361): „S-a înființat Fan-Club A-HA. Fanii formației norvegiene interesați în a deveni membri ni se pot adresa. Le garantăm răspuns.” **BRINDUSA STOIAN** (sat Vad, com. Dragomirești, jud. Neamă, cod 5354): „Am 17 și jumătate. 1.65 m, 51 kg, sint 'Rac' și-m plac muzica pop, hard-rock, heavy-metal și muzica simfonică. Formații preferate: AC/DC, Poison, Scorpions, Metallica, Skid Row, Europe. Soliști preferați: Michael Jackson, Rod Stewart, Alice Cooper, Sandra, Bryan Adams, Richard Marx, Janet Jackson, Kim Wilde, Jennifer Rush, Paula Abdul.” **OANA DRAGUS** (str. Aosta nr. 27, Sinaia, jud. Prahova): „Sint șatena, am 14 ani și îndrăgesc muzica rap.” **MARTHA TECUCEANU** (str. Carpaților nr. 59, bl. D 20, sc. B, ap. 15, Brasov, 2200): „Am 15 ani și jumătate. Sint născută în zodia 'Leului'. Am 1.70 m. și 58 kg. Sint o admiratoare infocată a formației Depêche Mode. Alte preferințe: Roxette, Scorpions, Europe și Compact.” **IRINA BALANESCU** (str. Logofăt Tăutu, bl. 4, sc. B, ap. 14, Bacău, cod 5500): „Sint elevă în clasa a XI-a la Liceul teoretic „Gheorghe Vrânceanu” din Bacău. Am 17 ani și sint fan Depêche Mode. Sint foarte multe lucruri despre ei, dar as vrea să știu mai multe. Am texte cîntecelor „Personal Jesus”, „World In My Eyes”, „Policy Of Truth”, „Blue Dress”, „Clean”, „A Question Of Lust”.

INTERMEDIEM PRIETENII

(str. Gheorghe Petreșcu, bl. Pl. nr. 19, sc. 5, ap. 75, Tecuci, Galați, cod 6300): „Sint un fan de admiratori ai formației Depêche Mode. Intenționăm să înființăm un Fan-Club cu acest nume. Cei care doresc să devină membri pot să ne scrăpe. Le garantez răspuns.” **DANIELA CARIP**: „Sint făcătoare îndrăgostită de muzica noastră ușoară. Cintăreții preferați? Nu cred că pot să fac o ierarhie. Îi numesc pur și simplu: Ovidiu Baciu, Gabriel Dorobantu, Cristian Simionescu.” **PAUL SIRGHIA** (str. IL. Caragiale nr. 11/56, Baia Mare, cod 4800): „Am 16 ani. Imi place foarte mult muzica rap. Numărul îndrăgite: Vanilla Ice, M.C. Hammer, TechnoTronic, Snap, The KLF, C & C Music Factory. Ofer texte de pe albu-

m. Am 14 ani și sint un „Drăcusoar”. Cumpăr discurile „Bad”, „Thriller” și toate numerele „P.R. & S.” în care s-a scris despre el. Ofer postere și texte ale super-starului.” **ROXANA MADALINA ANDREI** (str. Dumitru Drăgan nr. 6, bl. resti): „Sint îndrăgostită de Thomas Anders și, deci, sint fană Modern Talking. Imi plac și Blue System. Pe lîngă muzică îndrăgesc și sportul — Dinamo este echipa de fotbal cu care țin, iar Răducioiu favoritul meu. Aș vrea să corespundă cu tineri și tinere între 16 și 18 ani. Eu am 16 ani. Un alt amănunt: Sint membră a Fan-Clubului Modern Talking și Blue System. Membrii Fan-Clubului se întîlnesc în fiecare sămbătă, la ora 12 la ieșirea din stația de metrou

„Got The Blues” — Gary Moore.” **MARIA TECUCEANU** (str. Carpaților nr. 59, bl. D 20, sc. B, ap. 15, Brasov, 2200): „Am 15 ani și jumătate. Sint născută în zodia 'Leului'. Am 1.70 m. și 58 kg. Sint o admiratoare infocată a formației Depêche Mode. Alte preferințe: Roxette, Scorpions, Europe și Compact.” **IRINA BALANESCU** (str. Logofăt Tăutu, bl. 4, sc. B, ap. 14, Bacău, cod 5500): „Sint elevă în clasa a XI-a la Liceul teoretic „Gheorghe Vrânceanu” din Bacău. Am 17 ani și sint fan Depêche Mode. Sint foarte multe lucruri despre ei, dar as vrea să știu mai multe. Am texte cîntecelor „Personal Jesus”, „World In My Eyes”, „Policy Of Truth”, „Blue Dress”, „Clean”, „A Question Of Lust”, „Orlando DELADI

BEATLES



legendă și adevăr

Intenționau să se reîntâlnescă prin decembrie pentru a începe lucrul la albumul următor, „Revolver”, dar le rămineau apropape patru luni să-și ducă viața, vîțile pe cont propriu. (Voiau să facă și un al treilea film, dar nu au găsit un scenariu cu care să fie de acord și cei patru și Brian, în schimb, King le-a urez din SUA, a mit licență pentru un film de desene animate care urma să se numească eventual „Yellow Submarine”, despre care Brian spera să satisfacă clauzele contractului cu United Artists. Beatles-i nu aveau, practic, de-a face cu acest film, doar că urmau să compună cîteva cîntece atunci cînd lucrul la film se va apropia de sfîrșit. Deși United Artists au respins „Yellow Submarine”, ca al treilea film din contract, acesta s-a dovedit a fi un mare succes comercial, și, ca o ironie a soartei, U.A. s-a comportat mai tîrziu ca distribuitorul filmului în SUA.)

Tot ca o unică coincidență poate fi considerat faptul că deși nu se aflau împreună toti și-au lăsat mustață și părul să crească fără să se consulte, sau măcar să-i declare intenții în acest sens. Sî, dintr-o dată, orunde întorceai capul vedeați tineri cu mustață și păr lung.

PAUL s-a adaptat cel mai bine. S-a găsit o mulțime de preocupări. El și Jane constituiau modelul de cuplu strălucitor din „Swinging London”. Prea „bătrîn” pentru a mai locui în camera de ospătă a familiei Asher. Paul s-a cumpărat prima sa casă. Spre deosebire de ceilalți trei, a optat pentru o casă în mediul urban, pe Cavendish Avenue în

pretențiosul cartier al Londrei, St. John's Wood. Era o casă parohială în stil georgian, albă și pătrată, izolată de stradă prin garduri înalte de cărămîdă și porți electronice. Aceea casă avea trei camere de baie, două dormitoare de ospăti și un apartament pentru cuplul care urma să se ingrijească de menaj. În loc să se adreseze unor specialiști, au hotărît să-și cumpere singuri casa. Le făcea plăcere să-și cumpere singuri fiecare obiect în parte, uneori din magazine de mină a două, mobilă folosită și reconditionind-o el însuși. Lui Paul îi facea plăcere să spună că achiziționase un ceas din epoca victoriană cu doar 7 £, iar canapeaua și fotoliile pe care le retapîtau cu cătifea verde doar 20 £, totale la un loc. Firește că existau și obiecte de valoare: o sculptură în bronz a lui Paolozzi numită „Solo” costa mai multe mii de lire, un ceas din 1851, iar colecția de obiecte din sticlă Tiffany era neprețuită. Covoarele aveau tonuri calde de gri și maro, iar în dormitorul lui Paul, cu ferestrele spre curtea din față, tronu un pat „king-size” acoperit cu așternuturi Porthault. Paul și-a comandat un dulap în perete pe toată lățimea dormitorului (vreo 22 de picioare) pe care l-a umplut cu cele mai noi creații vestimentare de pe King's Road și comandate la cel mai scump croitor. Camara sa de baie a fost mozaicată în alb și bleu, iar în mijlocul ei trona o cădă îngropată suficient de mare pentru doi.

Jane l-a sfătuit să găsească și o „ascunzătoare”, un loc doar pentru ei doi, fără fani doritori de autografe și zbîrnătul continuu al telefoanelor. Paul a ales High Park, o fermă izolată dar splendidă în apropierea mlașinilor din Scoția. High Park era foarte simplă; era constituită din casa de lemn propriu-zisă și cîteva grăduri și hambare, iar în jur se întindeau nesfirsite cîmpii. Nici o altă persoană – nici măcar ceilalți Beatles – nu era invitată acolo. Trebuie menționat aici că Paul a fost primul care s-a retras în propria-i intimitate. Singurul vizionar la High Park a fost Alistair Taylor, loialul manager al firmei NEMS, care a fost invitat cu scopul de a-i procura lui Paul ceva de la farmacie: Alistair povestea că Paul luase păduchi lati și avea nevoie de o soluție pentru a scăpa de ei. Fiind Paul McCartney, persoana cea mai celebră în zonă, Paul se simțea stînjent să cumpere asta ceva de la farmacie, așa că l-a trimis pe Alistair. Era foarte urgent, pentru că putea lua și Jane iar astfel și-ar fi dat seama că îl fusese necredincios. Farmacistul a rămas stupefat; nu avea nici un preparat de acest fel, în afară de „ceva” pentru oi. Probabil că Paul s-a descurcat.

In tot acest timp Paul și-a propus un program de „culturalizare”. Citea, mergea la filme străine, a devenit mai sofisticat și, într-un anume sens, foarte burghes.

In timp ce ceilalți își petreceră vacanța pe insule însorite, el a plecat la un safari educativ în Africa, împreună cu Mal Evans care să-l protejeze de lei și canibali. De asemenea a început să scrie un scenariu ambicioz pentru un nou film la Boultting Brothers, „The Family Day”, cu foarte popularul tinăr star Hayley Mills în rolul principal. A fost prima creație individuală a vîrstei Beatles.

GEORGE HARRISON a început și el să inflorească, odată eliberat din vacuumul creat de John și Paul. Pe măsură ce ani treceau, cei din anturaj au înțeles că din punctul de vedere al lui John și Paul George nu era decât un Beatle de mină a două și



că cel din urmă nu avea decât să se implice cu singur. Pieseșele lui erau respinse, iar putinele sale cîntece de pe discuri umpleau doar goluri de compozitie ale cuplului celebru. Doar „Taxman” se bucurase de succes comercial și era considerat hit. Si că popularitate se afla pe locul trei, alături de Ringo. Singurul lucru care-l detasa de ceilalți era crescîndu-sa usurîntă de a interpreta muzica indiană. De cînd a audiat pentru prima oară sitarul, George s-a dedicat acestui instrument cu 21 de corzi, asemănător chitarii. Pentru prima oară George a cintat la sitar în piesa lui John „Norwegian Wood”.

Intr-o seară la Londra, la o petrecere, lui George i-a fost prezentat Ravi Shankar, cel mai mare virtuoz indian al sitarului, puțin cunoscut în Vest în acea perioadă. Shankar l-a invitat pe George să-l audă și cu el în India. Seară aceea a marcat începutul unei lungi și rodnice colaborări între cei doi muzicieni. In anii care vor urma, George a făcut din muzica indiană (și din Shankar) o parte integrantă a muzicii comerciale. În octombrie 1966 familia Harrison pleacă în Kashmir pentru două luni de studiu. Prima noapte și-au petrecut-o în locuința din Bombay a lui Shankar, dar casa a fost înconjurată de inevitabilii fani ai Beatles-ilor, așa că au trebuit să se mute. Următoarele 7 săptămâni le-au petrecut în locul de refugiu din Himalaya al lui Shankar unde George și Pattie au studiat misticismul și religia indiană, iar George incerca munca să descopere tainele noului instrument.

Traducere și adaptare de
GABRIELA ȘEICARU

acestui fapt, recompensele materiale au venit de la sine!»

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU
(Va urma)

MICHAEL JACKSON

Philingane va deveni prieten cu Jacksonii. Cunoșcuse și el de tîrîn viața de turnee și sesiuni de înregistrări, dar nu ajunsese niciodată în prima linie. Frații Jackson îi au povestit toate avatururile și bucurile vieții de star.

Jacksonii vor înregistra „Destiny” în mare viteză. Presiunea acumulată în ani de zile se elibera în sfîrșit. Albumul, apărut în decembrie 1978, va beneficia de furtuna publicitară ce cuprinse filmul „The Wiz”. Nu fusese prea bine permis! Criticii o vor demola sistematic pe Diana Ross, dar îi

vor descoperi lui Michael calitățile actoricești. Suportat de un buget publicitar colosal, filmul nu a constituit succesul scontat de Gordy.

Așa cum mulți au prevăzut, Diana Ross va primi cele mai aspre critici din cariera sa. Michael a fost ales pentru a răspunde ziaristilor, înaintea premierei: „Ah, Sidney Lumet, un geniu, dar să nu uităm că și noul meu single, „Blame it on the boogie” este genial».

Filmului nu i-a fost dat să fie surpriza sărbătorilor anului 1978, iar lui Gordy i-a lăsat o gaură de 7,2 milioane. În schimb, coloana sonoră, orchestrată de un oarecare Quincy Jones, se va constitui într-un dublu album de mare succes.

Să revenim însă la bucată ce deschide albumul „Destiny”, și pe care Michael o lăudă ziaristilor. Ironia sorții, ea este semnată „M. Jackson”, dar nu este o bucată concepută de Michael. Este opera unui englez, Mick Jackson ce dăruise piesă fraților Jackson cu apropoate săse ani înainte. „Destiny” este un formidabil album electro-disco-boogie, ce îi va lăsa perplexi pe „minuitorii de vîori” din Philadelphia, va atenua impactul Bee Gees și va pune bazele „Sunetului Jackson”, care la o primă audiere nu se află prea departe de experimentele lui Stevie Wonder.

Caracteristicile sunetului Jackson? În primul rînd o formidabilă poftă de viață. Apoi o energie iesită din comun. În sfîrșit armoniile. Dintotdeauna se stia în lumea showbusinessului: nimic nu este mai eficace, pentru a obține armonii incredibile, decit legăturile de singe. Tito, Marlon și Jackie sunt în plinătatea forțelor și a vîrstei. Căsătoriți, tați ai unor copii superbi, vor realiza cu „Destiny” al 13-lea album al carierei lor. Acești tineri trecuseră prin aproape toată lumea, cîntind cu egală bucurie în fața adolescentilor infierbîntați, cit și în fața familiilor regale britanice. Frații Jackson erau linîștiți. Starea lor financiară era impecabilă. Toți banii cîștigați de membrii



IRIS, CÎND AU ÎNCEPUT...

La începutul anului 1982, Agenția Română de Impresariat a adus un impresar din RDG să vadă grupurile pop românești. Evenimentul de senzație în acele vremi, șansa vieții ni se părea atunci. La rugămintea grupului, mă declar agentul lor de presă, întocmesc un dosar de prezentare, cu fotografii, fără pliant publicitar dar, în cele 36 de ore avute la dispozitie reușesc să dau și textul la tradus în germană (în multumesc de Keul Welker, acum ești în Germania, ai muncit o noapte și nu ne-ai cerut vreun leu). A doua zi, spectacol fără public, cu sala, instalatia de sunet și lumină plătite de grup. Neamțului îi place, o declară sus și tare și intr-adevăr băieți erau „ca la ceas”, chiar dacă lipsa publicului „făcea” mișcarea lui Cristi la rampă. Apoi speranțe, așteptare și ca de obicei, problemele financiare și de „viză” au anulat această muncă, acest vis. În afară de amintiri, am găsit materialul scris atunci și cum cred că altul mai bun nu voi putea să scriu, vi-l dăruiesc acum...

Cel mai important top din țară (Top 10, „Săptămâna” din 5 martie 1982) situa din nou pe primul loc **grupul IRIS**, cu piesa „Valuri”. Sălile de concert se iau cu asalt, pentru concertele de la Sala sporturilor din Brașov au plecat și două sute de bucureșteni; tricouri și pinge IRIS, salopete și pancarte IRIS la concerte. O muzică și apoi o modă IRIS pare să domine preferințele tineretului ce iubește muzica rock a acestui început de deceniu. Excesele din concertele sfîrșitului de an '80 și cele ale anului '81, atât ale grupului, cit și ale publicului său moderat, spre bucuria adevarătorilor fani dar și a organizatorilor de concerte, spre folosul calității muzicii. Cel puțin în București, atunci cind cintă IRIS, indiferent de sală, organizatorii nu mai pun afișe. Si așa au multă bătaie de cap cu tinerii care nu mai au loc în sală și care rămân ore în sir, pînă la terminarea concertului, la porțile sălii arhipline...

Pentru a fi crezut tot ceea ce am scris mai sus, am căutat să găsească cauzele, atât muzicale, cit și sociale ale acestei adevarate IRIS-manii. Dar mai întîi să ascultăm istoria grupului...

Încă elevi, ION OLTEANU și EMIL LECHINTEANU și-au încropit chitară și chitară bas pe două... radiouri, folosite ca statii de putere: doi ani mai tîrziu, pe statii de construcție proprie „cintau” tot în doi intr-o sală din subsolul clubului „Automecanica”, unde îi se alătură un sudor al fabricii, ION DUMITRESCU, baterist din dragoste, fără baterie, care abia cîteva luni mai tîrziu își va achiziționa un set autohton, „părăsit din milă” de fostul proprietar la modica sumă de 1700 lei. Cei trei repetă zilnic, fără să cinte undeva, deschindând cu greu tainele muzicii, ascultind tot ce se poate asculta rock, imitând pe mulți și în special pe Jimi Hendrix și Ritchie Blackmore. „Eu eram sudor. Nuțu (Olteanu) era electrician montator la Electromagnetică, repetam între 4 și 6 ore zilnic, după muncă, nici nu mă mai puteam scula dimineață” își amintește Nelu Dumitrescu.

Spre sfîrșitul anului 1975 trioul IRIS debutează pe scenă, la „Clubul de la ora 7”, unde revin deseori, dar abia în septembrie 1977 „prind” Sala Polivalentă, grupul fiind folosit la „încălzirea” asilor, cu numai 3 piese (nici n-au fost trecuți pe afiș ! ?). Publicul îi recheamă pe scenă, apoi iarăși... urmează alte concerte și chiar înregistrări la Radio. Dar prima etapă era terminată, mai sus nu se putea. Talent și entuziasm erau cît vrei, mai trebuie școală și dotare tehnică...

Părește grupul Emil Lechințeanu și intră la chitară

bas **SORIN CHIFIRIUC**, un muzician complex și riguros, un dur al tehnicii și al show-ului. Grupul râmine luni întregi în camere obscure (era în toamna lui '78) și anedotaica orală și neverificată spune că Sorin avea un băt lung, cu care-i „atingea” pe cei care



MARTY POPESCU

greșeau. Apoi grupul apare în săli mici și cluburi, în curtea unor licee, cîntind și pentru dans un hard-rock complex, ce incurca pe dansatorii pătimăși, în timp ce alii tineri, mulți alții, trătau aceste serate ca autentice concerte rock, mai ales că prin cooptarea lui MIHAI „MARTY” POPESCU la chitară bas, Sorin Chifiriu poate

Cronica sentimentală

trece din nou la chitară, instrument pe care-l stăpînește la perfecție. IRIS apare și la Sala Palatului și în cîteva turnee prin țară (solist fiind un timp **LUCIAN CHIVU**) și integrind apoi și pe **FLORIN OCHEȘCU** (ch. solo), chitarist cu un stil particular și de mare cuprindere, o acompaniază pe **DIDA DRĂGAN** (în țară și



ADRIAN ILIE

stăriinătate), solista care domină topurile ultimilor ani. Grup de show, cu un sound perfect condus de secția ritmică, IRIS își cîstigă admiratori fanatiști (incepe de fapt mitul IRIS) dar totul ia sfîrșit relativ repede. Pleacă Ion Olteanu la unul din cele mai „grele” grupuri rock (Roșu și Negru), apoi Sorin Chifiriu și Marty

Popescu înființează grupul Domino, la începutul anului 1980.

Nelu Dumitrescu râmine cu stindardul IRIS, pentru un timp avindu-l alături pe **CLEMENT IORDANESCU**, apoi pe **ADRIAN ILIE**, alt nebun al chitarei electrice („am ajuns greu în rock, am început tîrziu, prin 1974, am cintat în '75 la Ficus, apoi am înființat Marfarul, am cintat o lună și la Domino, apoi am incercat să refac soundul IRIS” „mi spune Ilie”). Lor îi se alătură **ANTON HASIAS**, la chitară bas, bateristă ca **VALERIU NEAMTU** și **GELU STEFAN**, pitoreasca figură a lui **MIRCEA MUSCALIU**, om la toate, finanțări sărac, impresar și prezentator, care va menține alături de Adrian și Anton, firma IRIS, și după plecarea lui Nelu Dumitrescu la același Rosu și Negru, cooptind pe solistul actual al grupului, **CRISTIAN MINCULESCU**, cel mai adult cintăret al tinerei generații, cu voce și mișcare scenică aflată între rai și iad, elev prin discuri al lui **David Coverdale** și **Bon Scott**, pion important ce se transformă în regle celei de-a treia etape IRIS, în manieră muzicală și de show tipică **AC/DC**, caracteristică pentru tot anul 1980. Din nou o pauză de două luni (1981) pentru o cuplare cu **Dida Drăgan** și **Florin Ochescu** pentru un turneu în URSS, din nou o dezbînare (iunie), Anton Hasias și Gelu Stefan trecind alături de Dida și Florin la Mo-



NAH NEH NAH

Nah Neh Nah

I got on the phone
and called the girls, said
Meet me down at Curly
Pearls

for a Ney, Nah Neh Nah
In my high-heeled shoes
and fancy fads
I ran down the stairs
hailed me a cab, going
Ney, Nah Neh Nah
Nah Neh Nah

When I pushed the door
I saw Eleanor
And Mary-Lou swinging on
the floor
going Ney, Nah Neh Nah
Sue came in
in a silk sarong
She waisted across as they
played
that song, going
Ney, Nah Neh Nah
Nah Neh Nah

Annie was a little late
She had to get out of a date
with a Ney, Nah Neh Nah
Curly fixed another drink
As the piano may began to
sing
that song
Ney, Nah Neh Nah
Nah Neh Nah

It was already half past
three
But the night was young
and so we were, dancing
Ney, Nah Neh Nah
Oh Lord, did we have a ball
Still singing, walking down
that hall, that
Ney, Nah Neh Nah
Nah Neh Nah

DEPÈCHE MODE



A QUESTION OF LUST

Is still important for us
though (we realise)
It's easy to make
The stupid mistake
Of letting go (do you know
what I mean)

My weakness
You know each and every
one (it frightens me)
But I need to drink
More than you seem to think
Before I'm anyone's
And you know...

It's a question of lust...

Kiss me goodbye
When I'm on my own
But you know that I'd
Rather be home

It's a question of lust...

(Martin Lee Gore — 1986)

NIRVANA

Pentru fiecare temă există o explicație

Nirvana. Un nume rostit zilnic, în ultimul timp, ori de cîte ori vine vorba despre rock. Un grup care cu o singură piesă a reușit să „tulbere” toată „supa hertziană”. Iar albumul lor poate fi definit ca o culegere de critici rock într-o atmosferă de defulare sonică.

„We want you” este expresia care li se adresează din ce în ce mai des acestor trei rău fămati, îmbrăcati în tunica sfîrșitului de deceniu săse și răspindind în jur un miros acru de bere trezită.

Pentru noua generație, Nirvana este „beat”-ul lor. Aceștia inventează luni întregi strategie pentru a înseala vigilenta părinților și a ajunge în sala de concerte unde sunt „El”...

Nirvana, pe scurt, este un grup de rock'n'roll. Punct... și de la capăt;

— A luat naștere într-un oraș al cărui nume probabil că nu trebuie divulgat deoarece deja în trei publicații diferite apar trei nume diferite: Seattle (după Rock & Folk), Aberdeen-Washington (după NME) respectiv Olympia-Washington (după The Music Paper).

— Inițial au semnat un contract cu casa Sub Pop din Seattle unde au lansat primul lor LP „Bleach” în 1989. Conștiință de potențialul trupei, cei de la Sub Pop au incercat să-l folosească pe cont propriu, dar membrii grupului, mai iuți, au semnat direct un contract cu Geffen în valoare de 250 000 \$. Destul de putin în comparație cu cele 4 milioane \$ pe care The Stone Roses le-au extras din sefurile Geffen.

Atunci „s-a intîmpănat” Nevermind.

„Nu stiu exact cum l-au permis fanii noștri”, spune basistul

Chris Novoselic, „1991 a fost un an sărac pentru rock-ul american pînă la apariția lui „Nevermind”. Sî-mi vine să rîd acum cînd mă gîndesc că Geffen a dat o comandă inițială de numai 40 000 de copii din ceea ce a devenit LP-ul cel mai vîndut din Statele Unite.

Cum s-a întâmplat asta? Uite care-i teoria mea: „Nevermind” reprezintă un punct comun pentru toți iubitorii de rock; cei cărora le place forța stil Metallica, dar care nu le pot înghîti acestora lipsă de melodicitate; fanii Pixies care încă mai aşteaptă un „Doolittle II” și care simt că Black Francis începe să piardă ton; chiar și adolescenții nevroti care au ideea fixă că Guns N'Roses e „Cea Mai Periculoasă Trupă Din Lume” (ha!).

„Nevermind” va traversa toate categoriile de ascultători de rock pricinoși și snobi — va invadă toate cluburile. Probabil (să îndrăznește oare să spun?) pentru că „Nevermind” a „extirpat” elementul masturbator din hard: soloul nesănătoase de chitară. În locul lor a introdus un sentiment aproape feminat al vulnerabilității și o dulce abandonare. N-a mai existat o asemenea fluentă în rock-ul american de cînd Jane's Addiction a lansat „Ritual De Lo Habitual”.

Această declaratie ar putea fi luată drept o nerușinată „laudă de sine” dacă faptele n-ar confirma-o cu virf și îndeosebit!

In numai 7 săptămâni de la lansarea LP-ului, acesta a urcat în Top 5 din Billboard și s-a vîndut în 1 000 000 de exemplare.

Nirvana înseamnă de fapt: Kurt Cobain (vocea lead mut), Chris Novoselic (bass), Dave Grohl (drums); un trio de neadănti entuziasmati și „în-



lești” acri și blazați dar arătind așa de părăsiți și vulnerabili încit îți vine să-i iezi acasă și să-i hrănești iar apoi să le ciștești o poveste de adormit copiii, așezat pe marginea patului cu asternuturi curate, așa cum ei nu au mai văzut de mult.

Deși stilul lor de bază este hard-punk, pe „Nevermind” s-a strecurat și o baladă artistică, „Polly”, în care se vorbește despre viol.

Kurt explică: „Violul este una dintre cele mai teribile crîme de pe pămînt. Problema cu trupele care se referă la viol este că ei încearcă să le învețe pe femei cum să se apere cînd, de fapt, bărbății trebuie educati să n-o facă”.

„Polly” este o poveste adevărată, spune Chris. „Este vorba despre o tinără care a fost răpită. Tipul a dus-o în microbul său unde a torturat-o și a violat-o. Singura ei sansă era să încerce să-l convingă pe tîn să dezlege și să-l dea drumul. Asta a și făcut și pînă la urmă, a săpăt. Îți imagini ce forță psihică i-a trebuit fetiei?”.

Nirvana se ocupă destul de mult de drepturile femeilor. Chris povesteste că unul dintre cele mai bune concerte ale lor l-a dat în Los Angeles în beneficiul unei campanii pentru dreptul femeilor la avort.

„America este un loc ingrozitor. Educația este foarte proastă și oamenii sunt foarte răsfățăti. Au VCR-uri (video-casette-recorder), benzina ieftină și nă-

de canale TV și nu sunt în stare de nimic. Nimănui nu-i pasă că economia se ducă de ripă”.

Cei trei au păreri bine definite despre tot ce se întimplă în jurul lor. Sî, deși prima lor reacție în față unui reportaj este destul de defensivă, îată cîteva dintre acestea exprimate de Kurt Cobain:

— Despre casele de discuri: „DGK este una dintre puținele case de discuri care înțeleg ce inseamnă să dai unei trupe libertate de exprimare. Am auzit o grămadă de povesti (de groază!) despre trupe de underground care au semnat contracte cu case majore, care mai apoi n-au știut ce să fără cu ei. Este adevărat în 90% din cazuri”.

— Despre MTV pro și contra: „Este incurajator să vezi că promovează și trupe aza-zise subversive. Dar încă mai au multe de făcut în sensul asta. În general îmi place MTV”.

— Despre motivul pentru care a părăsit colegii chiar înainte de absolvire.

— Cred că realitatea scolii de artă m-a lovit oare tare. Am realizat că mai bine intru într-o trupă decât să mai stau 4 ani în școală de arte. În ultima perioadă dispareau și notiunea de competiție așa că m-am lăsat. Aveam 18 ani”. (Acum are 24).

— Dorință, contra pictură.

„Am fost întotdeauna un fan al muzicii. De prin clasa a 8-a sau a 9-a am început să cînt la chitară. Am știut tot timpul că

vreau să fac muzică, dar pictura mi-a stat mereu în cale”.

— Despre posibilitatea de a „injecția” puțin simț ai realității în generația „Teen Spirit”.

„Nu e chiar imposibil. Numai că sunt astăzi de superficiali încit ar fi nevoie de o persoană mult mai prolifică decît mine ca să-i poată influența pe cineva. Dar pot să sper. Cred că este vorba despre acest imens sentiment de ratate pe care-l are generația noastră și pe care-l-a moștenit de la generația părinților noștri”.

— Despre posibilitatea paternității.

„În ultimii doi ani am simțit că astăzi într-adevăr egoist să aduc pe lumea astă un copil. Dar îmi plac copiii foarte mult și ador să mă joac cu sora mea de 4 ani. Sunt foarte mindru de ea și în același timp foarte speriat de gîndul că lumea nu-i va putea oferi nimic și că la 24 de ani se va simți la fel de frustrată și deprimată ca și mine”.

— De ce părinții de azi nu se pot face respectati?

„Oamenii de rînd nu pot realiza oprișuna sau ceyea care nu-i în regulă pentru că ei sunt ușor satisfăcuți de plăcerile mărunte: să-și cumpere lucruri, să se uite la TV și să fie distrași în loc să încoerce să se distreze singuri. Dar nu-i poti învinui, pentru că ei pur și simplu nu s-au născut cu această capacitate”.

In anii '90, un mic procent din cei care au inițiat mișcarea „hippie” erau sinceri și adevărați. Apoi, cînd și restul populației îl s-a alăturat, aceștia nu au priceput decît latura de modă a evenimentului. Acum, generația mea a redescoperit evenimentul și și constată că nășinții îpocrîti. Sî, adevărul îsta e!“.

— De ce nu va avea loc o revoluție (decît dacă e televizată)?

— De sute de ani există aceiasi procent de oameni care pot înțelege și detecta nedreptatea. Sî mereu va exista numai acest mic număr de oameni cărora le pasă. El vor continua să lupte, dar probabil că întotdeauna impactul va fi mult prea mic pentru a putea schimba lumea.

Traducere și adaptare de ANCA LUPES

de toate

cest an (cu succesele lui '91) au participat: Statut Quo, Chesney Hawkes, Roxette, Genesis, Die Toten Hosen, New Legend, Peter Maffay, E.A.V., Gianna Nannini, Eros Ramazzotti, Lisa Stansfield, Scorpions, Karel Keaton și.a. Așa se înțelege de unde erau sevențele de sămbătă pe micul ecran. Oricum, așteptăm continuarea! • Nick Rhodes (Duran Duran) s-a despărțit de soția sa, Julianne. În ultima vreme, doamna apare în luminișuri de Felix Starbuck (18 ani) cunoscut lumii muzicale din video-cipul Madonnei „Open Your Heart”. • Un cuplu recent de vedete, în cîntărea presei: Paula Abdul și Emilio Estevez. Se presupune că cei doi s-au și logodit. • Sepultura cu lansat în sfîrșit videofilmul cu înregistrări din concertele din Barcelona și Rio. • Conflictele continuă la Guns N'Roses, Gilby Clarke, noul chitarist, nu este așteptat de Slash, dar beneficiază de protecția lui Axl Rose. Fa-

nțor, care îl solicită pe Izzy, Axl le-a replicat furios: „Să știi că Gilby nu numai că e mai talentat, dar mai are și o calitate specială, este prezent!”.

• Bon Jovi s-a reunit. Concertul de come-back s-a desfășurat la Count Basie Theatre din New Jersey în prezența a 1 000 de fanii. Pe lingă repertoriul clasic au apărut și două piese noi, anunțând LP-ul pentru luna viitoare. Fanii au cîntat fiecare piesă, atmosfera amintind de o petrecere de familie. Bucuria venirii a fost ușor umbrîtă doar de faptul că Richie Sambora trebuie să-si omoare contractul solistic încheiat cu Don McGhee, fostul impresar al trupei. • Criticii malicioși afirmă că Linda McCartney ar lua lectii de canto săpăținal cu 50 de doari/oră.

• Elton John va fi solistul grupului Queen la concertul pe care acesta îl vor susține la Londra în memoria lui Freddie Mercury. Să nu uităm că a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Freddie. Beneficiile concertului vor fi donate bolnavilor de SIDA. • Mick Jagger pentru a 5-a oară tată (oficial). Pe 12 ianuarie actuala sa soție a adus pe lume o fetiță, Georgia May Ayeesha. • Cu puțin timp înainte ca Mihail Gorbaciov să părăsească scenă politică, el s-a întinut la Kremlin cu membrii grupului Scorpions de la care a primit 100 000 de mărci ca ajutor pentru populație. Banii provin din incasările realizate cu versiunea în limba rusă a hit-ului „Wind Of Change”. Klaus Meine la recepție a spus: „Părintii noștri au venit aici cu tanourile. Noi venim cu chitările în numele păcii”.

• Peter Maffay are o trupă de acompaniment de zile mari. Printre compozitori se află Alvin Lee și saxofonistul lui Bruce Springsteen, Clarence Carter.

• Doar un mic număr de exemplare ale C.D.-ului Nirvana conține și o 13-a piesă, „Endless Nameless”. • SIDA continuă să-i preocupe serios pe muzicienii lumii. Lisa Stansfield și Seal au sustinut la Londra un show TV de alertă, „Red Hot & Dance”, iar la concertele lui Ozzy Osbourne se împart broșuri de educație preventivă și programe ce contin cîte un prezervativ. • Mai multe vedete au debutat în cariera muzicală trecind pe la TOBE Rick Astley a fost baterist în prima sa trupă, Give Way, lansată în localitatea Newton-le-Willow.

Iggy Pop la Iguanas și la Buddy Guy. Madonna a fost așezată de prietenul ei la tobe în trupa The Breakfast Club. Barry White a fost ales ca baterist de Earl Nelson pentru turneul acestuia din 1966. Eddie Van Halen a făcut oclășii lucru în trupa fratelui său, Alex, pină cînd cei doi au decis să facă schimb de instrumente. Joe Cocker a fost baterist în trupa The Cavaliers a fratelui său, Vic. Bruce Springsteen a ajuns la chitară după eșecul suferit la tobe, într-un spectacol TV pentru copii. Frank Zappa la The Blackouts în 1956 tot baterist a fost.

• John Mayall în turneu în luna martie, Red Hot Chili Peppers în aceste zile, Simply Red la fel, Joe Cocker (pe 28 la Dortmund), Barry White în martie. Iată doar cîteva nume care străbat Germania. • Topul cititorilor revistei „Musik Express Sounds” (februarie, L.P.-uri). 1. Into The Great Wide Open — Tom Petty.

2. Achting Baby — U2, 3. Use Your Illusion II — Guns N'Roses, 4. Stars — Simply Red, 5. Out Of Time — R.E.M., 6. Real — Simple Minds, 7. Innuendo — Queen, 8. The Soul Cages — Sting, 9. Flashpoint — The Rolling Stones, 10. Use Your Illusion I — Guns N'Roses. • Marc Almond a dat probe pentru rolul principal în versiunea de scenă a cărții lui Oscar Wilde, „Portretul lui Dorian Gray”. „Sînt perfect pentru acest rol. Cind m-am întrebat dacă astăzi poate juca în piesă le-am spus doar atât: eu sunt Dorian Gray!”. Dave Ball (fost la Soft Cell) și partenerul său Richard Norris se pare că vor scrie muzica spectacolului. Confirmarea acceptării și demarării repetițiilor este așteptată în aceste zile. • Cărți semnalate de revista „Vox” opărute recent pe piață britanică: „Gothic Rock” de Mick Mercer, „Mark Knopfler” de Myles Palmer (autorul recunoaște că este o biografie neautorizată a chitaristului) și „Madonna Unauthorized” de Christopher Andersen (cronica noii cărți se încheie cu întrebarea: Madonna, icoană sau cu-coană?).

s.e.



Un nume nou în topuri: TORI AMOS

de toate

JAZZ

Cluburi... și club model — Galati

Pînă la evenimentele din decembrie 1989, una dintre cele mai efice modalități de a întreține interesul fanilor și mai ales al tinerilor pentru acest gen muzical era clubul de jazz. O perioadă ne puteam lăuda cu asemenea cluburi, nu numai în mariile orașe, ci chiar și la Roman, Lugoj, Zalău, Bistrița, Satu Mare sau Suceava. Era o deosebită satisfacție să ne întîlnim anual la festivalul sibian și să ne împărtăsim reciproc impresiile, dar mai ales să ne angajăm și să facem propuneri de perspectivă. Unii leaderi mai activi (Sibiu, Cluj, Brașov, București, Timișoara, Constanța), se întâlnau și pe parcursul anului printr-un schimb de lectori — prezentatori de teme și audieri sau și recitaluri. Semnificative sunt în acest sens cuvintele scrise în „Jurnalul Clubului de Jazz Brașov“ de către celor invitați ai unei asemenea manifestări (22 februarie 1979).

D. Capoiu: „Un studio de jazz poate răspindi lumina acestui fel de Muzică (cu M majusculă), chiar dacă începe cu o simplă flăcăruie... Totul e să ajungă să o facă așa cum o face un far. Studioul de la Brașov e pe drumul acesta. Felicitări și succese pe mai departe!“

Pascal Bentou: „Cele mai calde felicitări Studioului de jazz din Brașov și animatorului el... pentru activitatea extrem de bună. Din inceputuri relativ modeste, pot ieși lucruri mari. Bravo!“

Mi-am amintit de acele vremuri nu prea îndepărtate și de acele cuvinte extremitate de prețioase pentru noi, activiștii jazz-ului, pentru că, se pare, e nevoie să redescrivem o asemenea manifestare, să revitalizez aceste cluburi; chiar dacă va mai trece mult timp pînă să avem și noi un „Blue Note“ ca la Paris, un „Birdland“ ca la New York, sau cel puțin un „Parnas“ ca la Praga...“

In ultimii doi ani am fost oarecum răsfățat cu numeroase emisiuni de jazz la Radio și Televiziune, cu spații generoase în presă, cu o stagiu festivalieră continuă — Sibiu, Iași, Chișinău, Costinești, Galați, Brașov, Timișoara, iar din 1992 octombrie, sperăm și București. Poate și de aceea interesul pentru întîlniri săptămânale de club a scăzut. O asemenea activitate a mai fost semnată, chiar dacă sporadic, la Sibiu, Brașov, Constanța, București, dar mai ales la Galați.

Profit de trecerea prin Capitală a lui Roland Andrei, secretar cu probleme cluburilor în cadrul Asociației Române de Jazz, președintele Clubului de Jazz Galați, pentru a afla cîteva noutăți din orașul de pe Dunăre.

Clubul a fost înființat în 1988. Fanii care se întîlnau aici au pus la cale și au organizat în același an și prima ediție a Festivalului de jazz, „Danubian“, iar începînd cu a III-a ediție, 1990 și un concurs dotat cu premii pentru cei mai inspirați creatori de teme.

Roland Andrei, fiind și un bun muzician, absolvent al clasei de trombon de la Conservatorul din Iași, a inițiat și coordonat în același timp și cîteva grupuri de jazz: „Gaudemus“, „Leit-motiv“ (cu profil dixieland), „Gal Big Band“, iar în prezent este preocupat de alcătuirea unui big band de copii la Liceul de artă din Galați unde și desfășoară activitatea didactică, big band pe care doare să-l aducă pe scenă Festivalului Internațional de anul acesta de la Sibiu în cadrul Concursului Debutanților!

La clubul respectiv este spri-

jinit de doi vicepreședinti: Remus Teodorescu — pianist, fost elev al clasei de jazz a lui Marius Popp, actualmente asistent universitar în Galați și leader al grupului „Gaudemus“ — și Gheorghe Andreescu, iar ca secretar, Florin Olaru.

Cei aproximativ 100 de membri ai clubului se întîlnesc în fiecare duminică, ora 10:00 într-o săjă plăcut amenajată de la Muzeul de Artă contemporană, unde urmăresc prelegeri, materiale audio sau video și au avut ca invitați pe Fl. Lungu, M. Tiberian și G. Dedeian.

Ce-si propune acest club pentru viitor „să cultive gustul pentru jazz, să se extindă ca activitate și ca număr de membri, să realizeze o autodatoră materială corespunzătoare (aparatură și instrumente muzicale), să faciliteze contactul membrilor săi cu instrumentiști și comentatori de jazz, dar mai ales să contribuie căt mai eficient la buna organizare și desfășurare a Festivalului „Danubian“.

Ca secretar al Asociației de Jazz, dl. Roland Andrei își propune să impulsioneze activitatea și a celorlalte cluburi pentru ca prin oficializarea lor să mai grăbniță, să poată primi decont mult dorita Federatiei Române de Jazz.

Noi îl urâm și le urâm mult succes și așteptăm replica celorlalte cluburi.

ALEXANDRU ȘIPA

P.S. Recomand în mod special emisiunea „Jazz-show“ de vineri 14 febr. ora 20.30-21.30 pr. II. Din cuprins: T. Williams, B. Marsalis, Carla Bley, Jack De Johnette Special Edition și Duo Sigi Shwab (Germania) — prima confirmare pentru participare la Festivalul de jazz — București '92, (24-28 oct.)

Personalități ale jazz-ului

Desi este foarte cunoscut și apreciat atât în țară cât și în străinătate, numele lui circulă doar printre fanii jazz-ului. Cineva l-a numit „Millionarul“, nu pentru sunetul său fabulos, pe care le-ar putea avea la bancă, ci pentru impresionanta colecție de discuri și alte documente de jazz. Prin casa lui din centrul Clujului, prin fascinantă lume a jazz-ului în care trăiesc de peste patru decenii (are aproape 60 de ani) au trecut și s-au documentat mulți slujitori ai acestei arte sau ai muzicii în general: de la Paul Weiner la Marius Popp, de la studenți de conservator (cum am fost și eu) la apreciați dirijori Mircea Cristescu, sau la valorosul compozitor Cornel Tăranu.

Cei care trăiesc în zona Ardealului și prind Radio Cluj, îi urmăresc cu mare atenție captivantele emisiuni de jazz.

Cind îl întîlnim întimplător la un concert sau festival, incercăm să-i sungem cîteva impresii, cîteva declarații care pot oricind soca, pot sfîrni controverse, dar nu pot rămine fără e-

Iată, de pildă, ce consemna cu anii în urmă în jurnalul Clubului de Jazz Brașov „Jazz — a conversa-

Jazz-portret:

ROMEO COSMA

Nu sunt foarte mulți ani când cetațea Iașilor reprezinta și pe harta jazz-ului românesc un redutabil centru de ară. Să amintim fugitiiv că aici au activat Ion Baciu-jr., — din generația tinăra — și grupul Titel Popovici însemnând la celălalt pol generația matură; tot aici au apărut grupuri-surpriză precum Transfer al lui Constantin Ulinie, urmat tot în viață jazz-rock-ului de „Paralela 45“ condus de Cristian Girlea, big band-ul Horia Maxim, un mini-big band de copii dar și anterior o orchestră condusă de Dumitru Morosanu, pe atunci redactor la Radio-Iași și autor acolo de emisiuni de jazz alături de Eugen Pătrașcu, acesta continuând pînă azi activitatea publicistic-radiofonică prin ciclul cu titlu atât de inspirat „Jazz- ul în sunet și comentariu“; lui i-s-a alăturat ca redactor radio de jazz Alexandru Vasiliu, un serios muzicolog al genului și totodată întemeietor al Clubului de jazz „Richard Oschanitzky“; cu peste un deceniu în urmă, într-o perioadă cînd însăși ideea de jazz era cu greu tolerată, apără în municipiul moldav, litografiată, o veritabilă revistă de gen, bine concepută și șisit pusă în pagină, cu eforturile lăudabile dăruite nedramat de profesorul Alexandru Cărăușu; chiar și intelectuali de rasă precum Sorin Antohi s-au lăsat cu dragoste molipsiți de nobilul mormânt al acestui capitol din arta sunetelor.

Dar jazz-ului municipiului moldav se regăsește în primul rînd în concretizările strict muzicale ale unor talentați interpretoitori — pe cîțiva l-am numit la începutul acestor rînduri. Mai sunt de menționat la loc de cînte Virgil Popovici — saxofon-tenor, Ioan Leonte — trompetă și, prin asociația de... feeling, Anca Parghel care a absolvit Conservatorul la Iași și tot ca reprezentantă a acestui oraș s-a lansat și afirmat, înțărul Ionuț Baranga, un bass-ist de certă perspectivă care a urmat Școala de muzică pe malurile Bahluiului.

Ce a rămas azi din toate acestea? Destul de puțin — amintiri nostalgice, inițiative și înjgebări mai mult ori mal puțin discrete în planul vieții muzicale propriu-zise... cu o excepție: un muzician pe cît de modest, pe atît de dotat: Romeo Cosma. Născut la Iași în anul 1955 — zodia Scorpionului — a absolvit Liceul de Muzică apoi Conservatorul „George Enescu“ — Secția Compoziție. În-

1982 se pun bazele grupului „Studio“ care debutează în același an la Festivalul de la Costinești, în perioada 1983-1987, Romeo Cosma conducînd acest grup pe scenele festivaliere și de concert în formule de componență din care au făcut parte bass-istii Victor Humișnic, Vasile Marlan (alternativ), bateristul Stelian Andronie, saxofonistul Eugen Amarandei, trompetistul Dan Huides și desigur, protagonistul la pian.

Din 1988 îl aflăm în continuare pe Romeo Cosma pe podiul muri în fața publicului aliniind versiuni de componență... poli-citată, de trio, cvartet... pînă la big band, alegindu-și presti-

date la iveauă prin ani, purtînd deopotrivă amprenta talentului și a meșteșugului, precum „Feriele în ritm latin“, „Nu vei reușii niciodată să sculptezi mare“, „Zig Zag“, „În dulcele stil clasic“, „Mălastra“, „Gravitație“, „Lorelei“, „Culorile lacrimilor“ (In memoriam Richard Oschanitzky), „La porțile Orientului“, „Mephisto“, „Big Bang“ (prima sa piesă concepută în vizionă „free“, de la solo la big band). Pentru piese cucerind prin echilibru formei, printre un lirism sincer și noi, ca acelea intitulate „Ritual Song“, „J.R. Blues“ (dedicat lui Johnny Răducanu), „Irenikon“, Romeo Cosma a fost premiat în 1990 și 1991 la Concursul de Creație de teme de jazz din cadrul Festivalului „Danubian“ de la Galați. Este



gioși colaboratori precum Eugen Gondi — baterie (Timișoara), Decebal Bădilă — chitară-bass, Nicolae Simion — saxofon, flaut, Garbis Dedeian — saxofon-tenor (cu toții din București), Virgil Popovici — saxofon-tenor (Iași), Dan Ionescu — chitară (Timișoara). Iar cînd condițiile de conlucrare presupuse s-au dovedit mai puțin favorabile, Romeo Cosma nu a ezitat să evolueze ca pianist solist, interpret al propriilor compozitii. Ajungem astfel la cea mai realizată preocupare a sa, vizînd compartimentul creației de teme de jazz. Ar fi multe de spus, dacă spațiul ne-ar permite, despre compozitii

inițiatorul suitelor de gale concertistice reunite sub genericul „Festi-jazz“ — edițiile 1989, 1990, 1991 —, cea de-a IV-a ediție fiind prevăzută în acest an pentru perioada 18-19 mai.

Peste hotare, Romeo Cosma a evoluat la Chișinău (Festivalul de jazz ediția a II-a — mai 1991) și în vara trecută, în Franța, unde este din nou așteptat la finele acestei luni.

Că recent cadre didactice la Conservatorul ieșean, din anul universitar 1991-1992, Romeo Cosma este hotărît să înființeze, după modelele de la București, o Secție de jazz... Să-i urâm succes!

FLORIAN LUNGU

tele specifice.

— Putem vorbi ca artă în sens restrîns, ca magmă fierbință a jazz-ului original; Jazzul devenind muzică mondială (constatare pozitivistă, faptică) și cîmpul scurgindu-se de la anii '20 la '50 cu aproxiină și înăîndecă trăim jazzul anilor '80-'90, putem spune că azi, pe plan mondial se constituie și se practică muzică intențional improvizațivă, care pretinde că face parte

tătilor avansate (West). Astfel fiind, există și motivație pentru dezvoltarea free ca parte a muzicii improvizate tip happening. Se pune, în concluzie, problema revizuirii ariei muzicii de jazz; se pune problema chiar a oportunității și necesității revizuirii termenului (noțiunii) de jazz. Într-o primă abordare aş dori să considerăm că astăzi avem de-a face nu numai cu un gen original, ci cu o întreagă familie de jazzuri — cu membri înruditi. Poate un esperanto jazz sau jazz esperanto. Ar fi probabil nedreaptă expulzarea din această familie a unora dintr-membri săi, condamnindu-ne sau limitindu-ne la jazzul pur, originar și astfel păcătuind prin intoleranță și insuficiență intelectuale.

— Dar într-o asemenea familie, profitind de generalitatea, de deschiderea jazz-ului, nu pot pătrunde și impostori, cabotini?

— Că anumiți indivizi sau grupuri nu reușesc (nu știu său pot) să manifeste în opera lor prezența barem a unui din termenii sine qua non (definitorii) ai jazz-ului original este nu greșeală de concepție, ci insuficiență în creativitate.

— Vă mulțumim, dle Zsolt György și vă așteptăm și cu alte contribuții la critica și estetica jazz-ului nostru.

ALEXANDRU ȘIPA

Zsolt György

Cluj-Napoca

1. — improvizația (chiar și în sensul spontanei compozitii unicat care se consumă în acul facerii — o singură dată);
2. pulsătia ejaculatorie (departe de sincopă), fiind ne-notativă, neprezisă — ne-prefixată și nefixată cantitativ în timp; (sincopa este deplasarea fixă);
3. sonoritate în instrument — homonifonă — vocaliformă și pe vocal, instabilă;
- Vă rugăm cîteva prezizări referitoare la elemen-

din lumea jazz-ului. În consecință, tematic, jazzul absorbe îndeosebi toate folclorurile dar și diverse alte muzici.

Similar cu pictura, apare și tendință „free“, oarecum analogă „action painting“ (Jackson Pollock etc.), „happening muzical“ și urlet putin structurat sau chiar destămat, cu motivație sociopsihologică izvorită din barbaria citadină a sfîrșitului de secol și din alienarea accentuată a omului zilelor noastre, în special a societă-